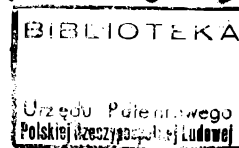

14 lutego 1927 r.

4

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 4822.

Douglas von Arnhem
(Berlin, Niemcy).

Kl. 71 a *17*
3/00

Trzewiki z wymiennymi bokami.

Zgłoszono 24 lipca 1922 r.

Udzielono 30 kwietnia 1926 r.

Pierwszeństwo: 2 sierpnia 1921 r. (Niemcy).

Przedmiot wynalazku dotyczy boków do trzewików z wstawkami, które po zniszczeniu można w prosty i dogodny sposób zamienić, przyczem w przeciwieństwie do wszystkich znanych dotychczas tego rodzaju wstawek nie zmieniają one kształtu trzewika. Podobne nakładanie wstawek odpowiedniej formy i barwy jest możliwe również na noszonych trzewikach niezależnie od tego, czy są one wykonane ze wstawkami, czy też bez nich.

Używane obecnie trzewiki ze wstawkami posiadają tę wadę, że gdy wstawki zniszczą się wskutek dłuższego użycia, to trzewiki muszą być odrzucone jako znozione i nieużyteczne, chociaż inne części trzewika, wykonane zwykle z trwałego materiału, znajdują się jeszcze w dobrym stanie.

Stosowanie niniejszego wynalazku daje zatem znaczną oszczędność i ma na celu umożliwienie dłuższego noszenia trzewików ze wstawkami, a także obuwia bez wstawek, wykonanego z jednolitego materiału mocniej lub prościej, które może być zmienione przez nałożenie lub włożenie wstawek z innego materiału lub skóry.

Wprawdzie obuwie z wymiennymi wstawkami jest obecnie używane, lecz wszystkie znane dotychczas tego rodzaju trzewiki posiadają tę wielką wadę, że dla założenia wstawki należy koniecznie odjąć górną i dolną część reperowanego trzewika; wpływa to na rozluźnienie szwów, a więc i na szczelność trzewika, czego unika się przy stosowaniu wstawek według niniejszego wynalazku.

Następną zaletą niniejszego wynalazku

jest to, że nakładane lub wkładane wstawki tworzą podwójną warstwę, która w zimie chroni od zimna, a w lecie może być łatwo odjęta.

Załączony rysunek przedstawia trzewik ze wstawkami według wynalazku, przy czym fig. 1 wskazuje w perspektywie widok zwykłego trzewika, do którego można zastosować wstawki według wynalazku, fig. 2 wskazuje w perspektywie widok trzewika ze wstawkami zapasowymi, fig. 3 wskazuje oddzielnie wstawki zapasowe.

Trzewik (fig. 1) składa się z dolnej części a , zapięcia a^1 , wydłużonej okładziny a^2 i boków c . Brzegi b (fig. 2) części a , a^1 , a^2 mogą być odpowiednio podwyższone.

Na trzewiki bez wkładki lub z wkładką przytwierdza się wstawkę d na części c (fig. 1) w taki sposób, że brzegi d^1 wstawki łączy się stosownie, np. przez szycie, z brzegami b części a , a^1 , a^2 .

Jeżeli umocowanie wstawki skutecznia się stebnowaniem, to dobrze jest gdy ścięgi stebnowania leżą jak najdalej od siebie, ponieważ wówczas łatwo odjąć wstawkę.

Fig. 2 wskazuje trzewik ze stałą wstawką c^1 i przymocowaną wymienną wstawką d . Gdy wstawka d jest zniszczona, wówczas może być zależnie od sposobu umocowania odjęta, i na trzewiku pozostaje wstawka c^1 , albo można w odpowiedni sposób przymocować nową wstawkę.

Górną część zapięcia trzewika i górny koniec wydłużonej tylnej okładziny a^2 można połączyć pomocniczą częścią, aby wstawka mogła mieć w górze mocne oparcie; to połączenie nie jest jednak koniecz-

ne. Zapięcie a^1 może być umocowane również tak, że można go zamieniać, jak wskazane wstawki.

Wstawki o różnym kształcie i barwie mogą być oblamowane skórą lub innym materiałem i mogą być zaopatrzone w dowolne środki do umocowania, aby dochodziły tu do brzegów części a , a^1 i a^2 .

Wstawki, wykonane z materiałów, dających się używać z obu stron, mogą być zamieniane w ten sposób, że np. wstawki lewego trzewika nakłada się na prawy trzewik i odwrotnie, wobec czego można wykorzystać niezniszczone strony wstawek.

Ilość wstawek, nałożonych na trzewik może być dowolna.

Zastrzeżenie patentowe.

Trzewiki z wymiennymi bokami, znamiennie tem, że z dowolnego materiału i dowolnie wykonane wstawki lub nakładki, które mogą być oblamowane skórą lub innym materiałem, nakłada się lub wkłada w zwykłe trzewiki lub trzewiki ze wstawkami, najlepiej zapomocą stebnowania, przy czem z istniejącymi bokami trzewików nakładki tworzą podwójną lub wielokrotną warstwę, jednakowoż nakładki lub wkładki są tak wykonane i umocowane, że po odjęciu mogą być użyte z drugiej nieznośzonej strony.

Douglas von Arnhem.

Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

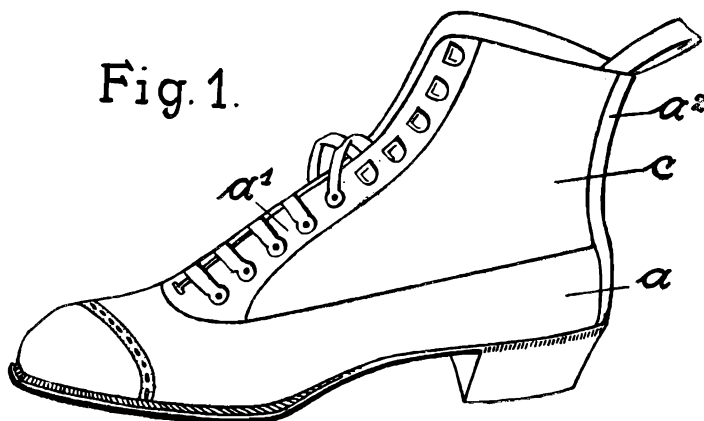

Fig.2.

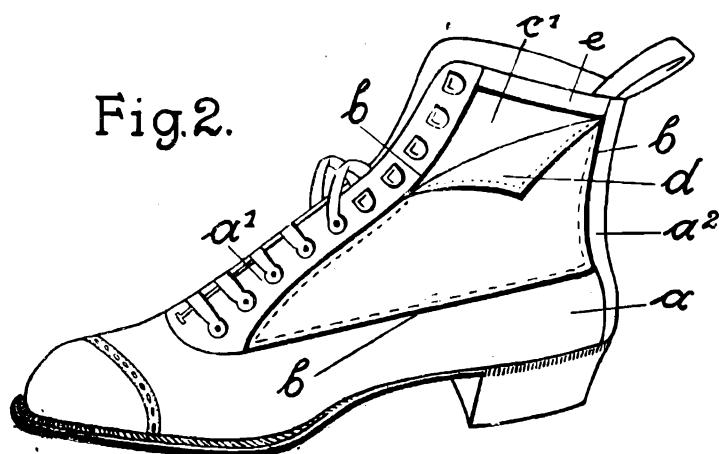

Fig.3

